

Predică la Duminica a 2-a după Rusalii – Chemarea Apostolilor

„Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni”

Iubiți credincioși,

Duminica de astăzi ne pune înaintea începutului lucrării publice a Mântuitorului și chemarea primilor Apostoli. Hristos trece pe lângă Marea Galileii și vede doi frați, pe Simon, numit Petru, și pe Andrei, fratele lui, aruncând mreaja în mare, căci erau pescari. Apoi vede pe alți doi frați, pe Iacov al lui Zevedeu și pe Ioan, fratele lui, dregându-și mrejele împreună cu tatăl lor. Tuturor le spune cuvântul hotărâtor: **„Veniți după Mine!”**

Acest cuvânt nu este numai pentru Apostoli. Este cuvântul care străbate veacurile și ajunge până la noi. Hristos nu a încetat niciodată să cheme. El cheamă în Biserică, cheamă la credință, cheamă la pocăință, cheamă la slujire, cheamă la viață curată, cheamă la iubire, cheamă la Împărăția lui Dumnezeu.

Dar Evanghelia de astăzi ne arată două lucruri foarte importante: **toți suntem chemați, însă nu toți avem aceleași atribuții, și nu toți răspundem la fel chemării lui Dumnezeu.**

1. Toți suntem chemați, dar cu atribuții diferite

Când Hristos îi cheamă pe Apostoli, nu îi cheamă pentru o viață comodă, ci pentru o lucrare. Le spune: **„Vă voi face pescari de oameni.”** Ei rămân oameni, dar viața lor primește alt sens. Măinile care țineau mrejele vor binecuvânta, vor vindeca, vor scrie, vor boteza, vor ridica suflete. Glasurile care vorbeau despre pește și muncă zilnică vor vesti Evanghelia până la marginile lumii.

Dar să nu credem că numai Apostolii sunt chemați. Fiecare creștin este chemat. Unii sunt chemați la preoție, alții la monahism, alții la viața de familie, alții la slujirea aproapelui prin profesia lor, prin educație, prin milostenie, prin răbdare, prin rugăciune. Nu toți predică din amvon, dar toți pot predica prin viață. Nu toți sunt păstori de comunități, dar fiecare poate fi lumină într-o casă, într-un loc de muncă, într-o familie, într-un sat, într-un oraș.

Sfântul Apostol Pavel spune că Biserica este ca un trup: multe mădulare, dar un singur trup. Ochiul nu poate spune mâinii: „Nu am nevoie de tine”, nici capul picioarelor: „Nu îmi sunteți de folos.” Așa este și în Biserică. Dumnezeu nu cere tuturor aceeași lucrare, dar cere tuturor credincioșie.

Un tată este chemat să fie tată creștin. O mamă este chemată să fie mamă creștină. Un copil este chemat să crească în ascultare și curăție. Un medic este chemat să vadă în bolnav nu doar un caz, ci un om. Un profesor este chemat să lumineze mintea, dar și să nu întunece sufletul. Un funcționar, un muncitor, un conducător, un negustor, un pensionar, fiecare are locul lui înaintea lui Dumnezeu.

Chemarea nu înseamnă neapărat să pleci departe. Uneori chemarea este să rămâi acolo unde ești, dar să nu mai fii același. Să rămâi în familie, dar să aduci pace. Să rămâi în serviciu, dar să nu mai minți. Să rămâi în lume, dar să nu fii rob de lume. Să rămâi în suferință, dar să nu pierzi nădejdea. Să rămâi între oameni, dar să porți în tine gândul lui Hristos.

Apostolii au lăsat mrejele. Noi, poate, nu suntem chemați toți să lăsăm lucrul nostru exterior, dar suntem chemați să lăsăm mrejele păcatului: mândria, ura, lăcomia, nepăsarea, desfrânarea, judecarea

aproapelui, împietrirea inimii. Hristos nu cere tuturor aceeași formă de viață, dar cere tuturor o inimă întoarsă spre El.

2. Nu toți răspundem la fel chemării

Evangelhia ne spune că Apostolii au răspuns îndată. Petru și Andrei „îndată au lăsat mrejele și au mers după El”. Iacov și Ioan „îndată au lăsat corabia și pe tatăl lor și au mers după El”. Este uimitor acest „îndată”. Nu au cerut garanții, nu au cerut lămuriri multe, nu au întrebat ce vor câștiga. Au auzit glasul lui Hristos și au mers.

Dar în viața noastră nu se întâmplă întotdeauna așa. Unii aud chemarea și răspund repede. Alții amână. Alții se tem. Alții se entuziasmează pentru o vreme, apoi se răcesc. Alții îl caută pe Dumnezeu numai în necaz. Alții îl primesc în biserică, dar îl uită în viața de zi cu zi. Alții vor mângâierea lui Hristos, dar nu și crucea Lui. Alții vor iertare, dar nu vor schimbare.

Chemarea lui Hristos este aceeași, dar răspunsurile noastre sunt diferite.

Vedem aceasta chiar în Sfânta Scriptură. Tânărul bogat a fost chemat la desăvârșire, dar a plecat întristat, pentru că avea multe averi. Zaheu, în schimb, l-a primit pe Hristos cu bucurie și și-a schimbat viața. Iuda a trăit lângă Hristos, a auzit aceleași cuvinte, a văzut aceleași minuni ca ceilalți Apostoli, dar inima lui s-a întunecat. Petru a căzut, s-a lepădat, dar a plâns cu amar și s-a ridicat. Pavel a prigonit Biserica, dar când Hristos l-a chemat pe drumul Damascului, a devenit Apostol al neamurilor.

Aici este o mare taină: **nu faptul că am căzut ne pierde, ci faptul că nu vrem să ne ridicăm.** Petru a căzut, dar nu a fugit de lacrimă. Pavel a greșit cumplit, dar nu a rămas în orbirea de dinainte. Maria Egipteanca a trăit în păcat, dar s-a pocăit până la sfințenie. Tâlharul de pe cruce a avut o viață pierdută, dar într-o clipă de pocăință sinceră a auzit: „Astăzi vei fi cu Mine în Rai.”

Nu toți avem aceeași bucurie a trăirii cu Hristos, pentru că nu toți ne dăruim la fel. Hristos Se dăruiește întreg, dar omul îl primește după măsura inimii lui. Unii îl primesc cu toată inima și atunci, chiar în necazuri, au o pace pe care lumea nu o poate da. Alții îl primesc doar pe jumătate și trăiesc mereu împărțiți: puțin cu Dumnezeu, puțin cu păcatul; puțin în rugăciune, puțin în nepăsare; puțin în biserică, dar mult în grijile lumii.

Bucuria trăirii cu Hristos nu înseamnă că nu mai cădem. Petru, cel plin de râvnă, a căzut. Pavel vorbește despre lupta din lăuntrul omului și despre neputințele sale. Sfinții nu au fost oameni fără luptă, ci oameni care, de fiecare dată când au căzut, au dorit să se ridice. Ei nu s-au împăcat cu păcatul. Nu au spus: „Așa sunt eu, nu mă pot schimba.” Nu au făcut din slăbiciune o scuză, ci au făcut din pocăință un drum.

Petru s-a lepădat de trei ori, dar a plâns. Acele lacrimi au fost începutul vindecării. Hristos nu l-a întrebat după Înviere: „De ce te-ai lepădat?”, ci l-a întrebat: „**Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?**” Pentru Hristos, ridicarea omului începe de la iubire. Nu de la rușine sterilă, nu de la deznădejde, nu de la frica ce paralizează, ci de la iubirea care spune: „Doamne, Tu știi toate; Tu știi că Te iubesc.”

Pavel, la rândul lui, nu și-a ascuns trecutul. Spune despre sine că a fost prigonitor, hulitor și batjocoritor, dar a dobândit milă. El nu își amintește trecutul ca să se scufunde în vinovăție, ci ca să

slăvească harul lui Dumnezeu. Așa lucrează Hristos: nu neagă rana, dar o vindecă; nu ascunde păcatul, dar îl biruiește prin pocăință.

De aceea, iubiți credincioși, să nu ne întrebăm numai: „Sunt eu chemat?” Răspunsul este limpede: da, fiecare este chemat. Întrebarea adevărată este: **cum răspund eu chemării?**

Răspund cu grabă bună, ca Apostolii?

Răspund cu amânare?

Răspund numai când sunt în necaz?

Răspund cu bucurie?

Răspund cu jumătate de inimă?

Răspund ridicându-mă după cădere sau rămân jos, spunând că nu mai are rost?

Hristos trece și astăzi pe lângă marea vieții noastre. Ne vede în grijile noastre, în oboseala noastră, în munca noastră, în păcatele noastre, în frământările noastre. Ne vede când aruncăm mrejele pentru pâinea zilnică. Ne vede când ne reparăm corăbiile sparte ale vieții. Ne vede când suntem dezamăgiți, când suntem biruiți, când credem că nu mai putem începe nimic. Și ne spune: **„Vino după Mine!”**

Nu spune: „Vino după Mine când vei fi desăvârșit.”

Nu spune: „Vino după Mine când nu vei mai avea nicio slăbiciune.”

Nu spune: „Vino după Mine când vei înțelege toate.”

Ci spune simplu: **„Vino după Mine.”**

Iar pe drum, El ne schimbă. El face din pescari Apostoli. Din prigonitor face mărturisitor. Din lepădat face păstor. Din păcătos face sfânt. Din om fricos face om al curajului. Din inimă rece face inimă arzătoare.

Dar pentru aceasta trebuie să existe răspuns. Dumnezeu nu mântuiește omul cu sila. Chemarea este a Lui, răspunsul este al nostru. Harul este darul Lui, conlucrarea este datoria noastră. Hristos bate la ușă, dar omul trebuie să deschidă.

Să ne cercetăm, așadar, viața. Care sunt mrejele care ne țin pe loc? Ce nu vrem să lăsăm? Ce iubim mai mult decât pe Hristos? Ce păcat am transformat în obișnuință? Ce chemare am amânat? Ce bine știm că trebuie să facem și nu îl facem?

Și, mai ales, să nu deznădăjduim când cădem. Diavolul vrea să ne facă să credem că, după cădere, nu mai avem dreptul să ne apropiem de Dumnezeu. Dar Evanghelia ne spune altceva. Petru a fost ridicat. Pavel a fost luminat. Tâlharul a fost primit. Fiul risipitor a fost îmbrățișat. Important este să nu rămânem departe.

Bucuria vieții cu Hristos nu este bucuria omului care nu a avut niciodată luptă, ci bucuria omului care știe că, ori de câte ori cade și se întoarce sincer, găsește brațele Tatălui deschise. Este bucuria celui care spune: „Doamne, sunt slab, dar nu vreau să fiu fără Tine. Cad, dar vreau să mă ridic. Mă întunec, dar vreau lumina Ta. Mă rătăcesc, dar vreau să aud din nou glasul Tău.”

Iubiți credincioși,

Apostolii au răspuns chemării și, prin răspunsul lor, lumea s-a schimbat. Poate că noi nu vom schimba lumea întreagă, dar putem schimba lumea din jurul nostru. Putem schimba atmosfera unei case prin rugăciune și iertare. Putem schimba inima unui copil prin exemplu. Putem schimba viața unui om printr-un cuvânt bun. Putem schimba propria noastră viață prin pocăință.

Să nu spunem: „Eu nu sunt chemat.” Ești chemat.

Să nu spunem: „Eu nu am daruri.” Ai daruri, chiar dacă nu sunt ale altuia.

Să nu spunem: „Eu am căzut prea mult.” Petru s-a ridicat. Pavel s-a schimbat.

Să nu spunem: „Mai târziu.” Apostolii au răspuns îndată.

Astăzi Hristos ne cheamă din nou: **„Veniți după Mine.”** Să-I răspundem fiecare din locul în care suntem, cu darurile pe care le avem, cu neputințele noastre, dar și cu dorința sinceră de ridicare. Să nu căutăm chemarea altuia, ci să ne împlinim chemarea noastră. Să nu ne descurajăm de căderi, ci să le prefacem în începuturi de pocăință. Să nu trăim creștinismul ca pe o simplă apartenență, ci ca pe o bucurie a vieții cu Hristos.

Iar Domnul, Cel ce a chemat pe pescarii Galileii și i-a făcut Apostoli, să ne cheme și pe noi, să ne întărească, să ne ridice și să ne facă lucrători ai Împărăției Sale. Amin.